

Василеві Земляку — на його п'ятдесятиріччя

Оті хвилини серед мосту над Ташанню... В зорях, що при самому дні лежать і ясніють крізь темне мілководдя у небо поміж хащами й кущиками туманів і туманців, поміж лататтям і щучими сплесками... І то до самісінького світання, до тої пори, коли повітря наливається срібною блакиттю і видно було б, либонь, край світу, якби не Беєва гора,— видно кожен листочок на далеких деревах, навіть зубці-пилочки на них видно, кожен пагін куги посеред плеса, кожну китичку на очеретах, обтяжену досвітньою росою — така була свята пора і тиша свята.

— ...Я йому знаєш що написав на "Вирі"? — глухо, як завжди в розмові тихій, отій розмові, що так до ладу серед розлогості світанку, коли, як кажуть, душа душу чує, мовив Григорій.— Я йому написав: "Нехай над тобою, Василю, завжди ячать білі лебеді". Експромтом написав... Але чую — влучив. Так йому пасують лебеді над кучерявою чуприною...

Ми говорили про Вас, Василю Сидоровичу. Говорили, і я вже бачив Вас — Ваше світле чоло, і синю вроду очей, і Вашу товариську душу "чув", як Григорій Тютюнник,— лебедів над Вами. Чув і шанував, хоч і не знав Вас особисто і домислював добро й талант Вашої душі. То щаслива хвиля в житті кожного, хто має і любить товариша і витворює його собі. Ви знаєте се високе щастя — любити товариша! Інакше як би Ви зуміли так глибоко любити Людину...

Потім з Ваших трудящих долонь знялася "Лебедина згряя" і понесла у своїх крилах велику шанобу Сина, смуток і втіху, сміх лагідний і трохи печальний — глас душі безмежно доброї і мудрої. Вона понесла між Люди Вашу думу про дивовижний і пречистий, наче ота "непочата" вода з вавілонських джерел,

світ нашого народу. Як листя на деревах удосвіта, бачаться мені вавілонці. Та й кожен! Кожен, мов джерело з-під товщі земної. Кожен, мов творіння, а творіння — неповторне.

Бачу Вашого світлого Явтуха, і перо само біжить назустріч йому, щоб іще раз ним помилуватися: "Щонеділі зодягав сорочку-вишиванку, поверх неї чорну кастанову камізельку — їдине, що дісталось йому в свій час із панського гардероба, бриля собі виплітав власноручно й так розфранчений ставав при воринах та міг непорушно стовбичити там доти, доки вважав се доцільним, вдаючи із себе бозна-якого хазяїна. Тим часом штани мав останньої ветхості, ноги були потріскані й вічно червоні, як у підвареного рачка,— все те старанно приховувалося за вориньми, зате свою верхню частину він міг демонструвати скільки завгодно, і коли вітався з перехожими, стримано та самоповажно, то їм, напевне, уявлялися гарні шаровари на Явтухові, ялові чоботи та добротний вовняний пояс у три кольори... "

Образ на чверті сторінки — то щільник меду трудового, в ньому відтворилося ціле суцвіття народних характерів...

Отже, в полудень віку хай Вам, Василю Сидоровичу, буде видно далеко, як далеко бачить лебедина зграя в многотрудній путі своїй до ласкавого сонця, а ясен цвіт слова бринить над Вашою сивиною!